

Wore smückt för tre Prinsar at taga;
Men alla tre fingo en wälförtjent forg,
At dermed til Norge sig laga.

27. Med fasa betraktades bitor och tåg
Gatgrefkar, tumskruswar, kniptånger *);
3 Christian den omildes tid man slukt såg,
Dwärmad man halshugger och hänger. **)

28. En Gud och en Konung af gammal
och ung

Här wördas och ällas til döden.
Pris ware wår Gud och wälsignad wår Kung,
Som frälst Götheborg utur nöden!

29. Så sjunge wi alla; så sjunger en hwar,
Med redlig omtänka för sina.
Gud hielp wårt Sverige! Gud styrke wår Far!
Men skam får hwar lömsk Catilina!

*) Förmodeligen hafwa dessa Skarprättare, verktygs icke varit ännade til något annat behof än til at hålla den Rorrste Soldaten uti sträng disciplin.

**) Sådan hård medfart behöfwer ej den Swenske Soldaten för at förstå det ordet lyda; han känner det förut uti hela sin widb; och det är honom den största wållust, om han så til pricka kan fullgöra sin Konungs och Officerares befallningar at de med des göromål äro nögda. Han känner det löfte han gjort at wåga lif och blod för sin Konung och Fosterbygd, och då gifället är för hand at fullborda det, så går han med et tappert mod och muntra steg på den bana dit äran kallat honom.

GS 1771

Fragment

af

Rim-Kronikan

öfwer

Krigs-Droligheterna

med

Ryßland och Dannemarf

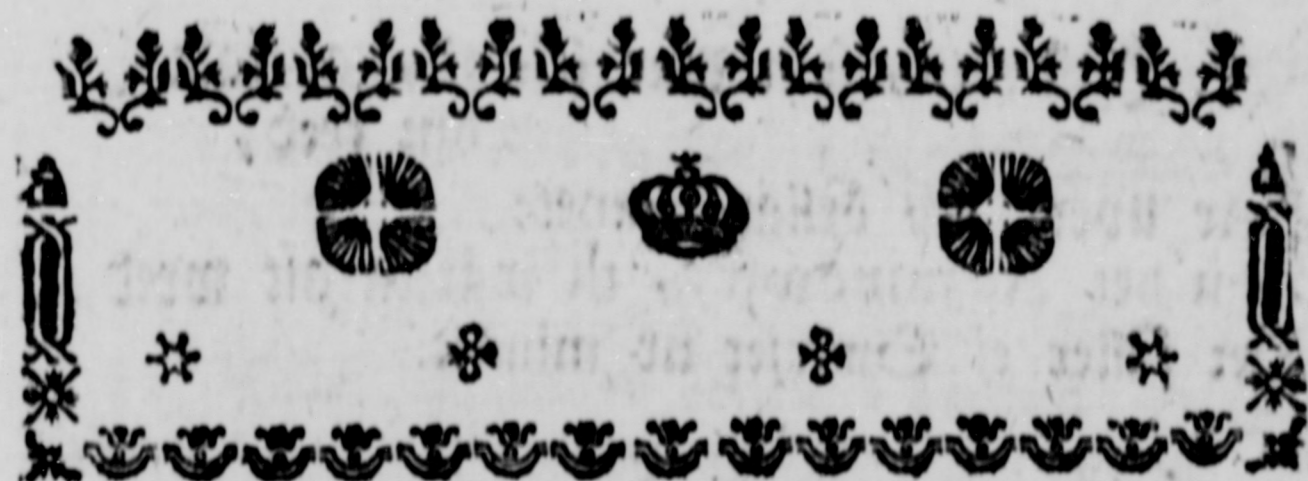
År 1788.

Sjunges som: Rest hafwer jag öfwer watten &c.

G E S E,

Tryckt hos E. P. Sundqwist 1788.

I.

Kung Gustaf i Sverige sit Fädernesland
Då frälste från yppersta wåda,
När Twedragtens anda lagt folket i band;
Och Sjelfswäld tänkt ensamt så råda.

2. Att desse i Jlltan ha bannats därpå;
Som förr varit Herrar i huse,
Det undrar ej någon, som wet, at dem då
Smakat wäl wara Böndernas kuse.

3. Att sen ha de mumlat och stämplat i
mjugg,
Med tadel, och konster, och snaror;
Och Ryssen har ej varit sen eller njugg,
At påblåsa Edneldens faror.

4. Den Ryssa Ezarinnan och rustade till
Gler haf med sin Flotta ofreda;
Men wäl kufwa Grannen, han skal sitta still;
Ej morwårn i nödsfall tilreda.

5. Just

5. Just den, som war skickad, at tala
om fred,

Bar uppror och delig i sinnet:

Han het Razumowsky, til wärsta alt wred,
Det faller ej Swerjet ur minnet.

6. Kung Gustaf nu slog på sit dyrbara
Sward;

Nu kan jag ej längre förhåla,
At låta de Rygar all falskhet och flård,
Med rygghuden en gång betala.

7. Jag går, sade Kungen, til Finnland i år
Afsöljder utaf mina Troppar:
Om hjertat är Swenskt och om ärlighet rå
Ger Lyckan oss blomstrande knoppar.

8. Prins Carl utaf Södermland war Stora
Ämtral,

Riksflorens bästa bestyrar.

Då träffades wist et förträffeligt wal:
Hela werlden den sanning bedyrar.

9. Han kom, och han såg, och han lärde
Desin

Swensk Slagga sin heder bewisa:

Om han sig ej krökt, had' han fått glödgat win
Och Blåbär til Bruskost at spisa.

10. Men det blef en Greigh förbehållit til kost,
Som

Som afsonwards gäst wille wara;
Sig trängde til bords, tog in yppersta post,
Och wille den hetsigt förswara.

11. Som modig en Bieße i förriga Slag,
Han ock wille Rygarne låra,
På bdsjan at waga sig fram för en dag,
Och inlägga tapperhets ära.

12. Dock fann han at Carl war för farlig
en man,

At ensam ta fast uti Fragen:
Han satte sjelf-tredje med eld honom ann,
Men afgick med bukres i magen.

13. Det går honom wide öfwer alt hans
begrepp,
När Seglen de traslas, som rutna:
Han krossade splittrade ser sina Skepp
Och två uti sank nederskutna.

14. Det tredje bortryckes med Manskap
och alt
Til byte i Segrarens händer,
Som i sit commando, af hwad han befalt,
Til sträck för sin owän blef känder.

15. För kröts det så hisligt med Rygar-
nes Mor,
Des Störwerk på hafwet och fälter;

En

Nu tröp hon ihop, och hon blef ej så stor;
Sen Greighen fått hugget i bältet.

16. Jag tror, sade Hon, mina Barn!
det är bäst,

Att plåcka ihop sina waror,
Och flygta åt Moskou som man hinner måst
Att undwika wärre slags faror.

17. Hon tänkte wäl mera, men munnen
sag: Sig!

Hwad mit Petersburg borde heta.
Där Peter den nycklen stadt hastigt til sig,
När han Konung Carls död fått weta.

18. Här stannade Hon, lät en ann börja lek,
Och lägga sin idé uppå laxen:
Hon geder honom os af en smakliget stek,
Som wäcker den hugstore Raxen,

19. Ömdjligt det syntes tro Danmark om ondt,
Som man all förtrolighet wisat:
Man tänkt från den sidan, för anfall förskont,
Fått alltid det wänskap beprisat.

20. Men här war nå'n ditta, som skulle i form:
Hud wet, hwad man ämnat tillstapa!
Det wetteige sagt, at den war för enorm,
Och blir hela werldenes apa.

21. Prins

21. Prins Carl utaf Hessen, den ärlige
man,

Han wille et stormverk utföra:
Han tog sig de trognas förmynderskap ann,
Som nu skulle biträde göra.

22. Han reste som wän och besåg sig förut;
Att stifta förbund med de männer,
Som ogera lida nå'n lukt utaf frut
De gyllene människo-wänner.

23. Han återkom wän, *) til de Wikingars
bo,
Dem skicked sin Kærligheds hilsen
Fäst ingen lär wara som därtill satt tro
Om ej nå'n förryckt Jeppe Nielsen.

24. Han återkom wän, tog in Gåsten och
land:
När sjuelswa Kongdls måst sig gifwa;
Så kan man wäl tänka, hwad blir efterhand
I Danmarks Annaler at skrifa.

25. Hwad Heders-merveiller den Herren
lagt ner
I Strömstad och i Uddewalla,
Uti Wenersborg och wid Öwistrum, med mer
Lär ej utur minnet förfalla.

26. Han kom och lät weta, at oss Gøtheborg
Worg
*) Se Prinsens af Hessen utgifna Manifest.